

Мов жертва щирості — життя
мов молодечих крил
пружनावий тріск, як небуттям
укрився суходіл.
Ти ще на кінчику пера
возносишся увись.
А вже пора? Давно — пора.
Спадаючи, молись.
Як жертва щирості, як кат
оговтаних бажань,
переминай за гранню грань,
чекаючи розплат —
за те, що марнував свій вік,
надміру неба праг,
що був людині чоловік
і друг, і брат, і враг.
І я найперше помолюсь.
І вдруге помолюсь.
І втретє помолюсь.
І в смерть
з землею поріднюсь.